

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 41.

Zdarma, děti do 10 let 50 % sleva

1.12.2004

Úvod

Tak opět je tu nové číslo Občasníku. Tentokrát se na něj muselo čekat doopravdy o něco déle než obvykle, ale okolnosti tomu tak chtěly.

Ale nic se nevynechalo, všechno tu najdete. Ať už články o proběhlých akcích, akcích, které nás teprve čekají nebo informace o výměně průkazů KČT. Zapomenout nesmíme ani na, již tradiční, nácvik eskymáků nebo hory.

Jako vždy si každý vybere dle svých schopností a nálady.

Na závěr bych ještě chtěla všem čtenářům, členům i nečlenům popřát do nového roku 2005 hodně úspěchů, jak v zaměstnání, ve škole, tak i na vodě a při jiných aktivitách.

Michala Čadová

Obsah

Úvod	str. 1
Obsah	str. 1
Slovo předsedy.....	str. 2

Stalo se

4. – 5. 9. – Úhlava, Klabava.....	str. 3
2. 10. – pěší výlet – Sluníčka	str. 5
15. – 17. 10. – brigáda v Zubnicích	str. 5
2. – 3. 10. – zájezd na vodu – Hamerák	str. 6
23. – 24. 10. – zájezd na vodu – Rokytka a Botič.	str. 7
6. 11. – Běh o koláč Panny z Dívčích Hradů	str. 8
6. 11. – Drakiáda – Sluníčka	str. 8
7. 11. – Bonanza	str. 9
20. 11. – Praha neznámá – Sluníčka	str. 9

Akce a zájezdy..... str. 9

4. – 5. 12. – Pěší výlet TOM
4. 12. – Pěší výlet Sluníčka – Okoř
21. 12. – Vánoční besídka – Sluníčka
22. 12. – Vánoční besídka
23. 12. – Vyzvědači – hra Tom, Sluníčka
9. – 16. 1. – Zimní tábor TOM

Eskymáci

9. 1. – 12 – 14 hodin
6. 2. – 12 – 14 hodin
20. 3. – 9 – 11 hodin

Lyžařské zájezdy

15. – 16. 1. – lyžařský zájezd – Ještěd	
26. – 27. 2. – lyžařský zájezd – Kraslice	
29. – 30. 1. Pěší výlet	
12. – 13. 2. Pěší výlet	
12. – 13. 3. Pěší výlet	
Informace pro členy	str. 10

Slovo předsedy

A je tu opět zima. Dovolte mi nejprve, abych vám všem, členům či příznivcům našeho klubu, popřál veselé Vánoce a hodně štěstí, zdraví, spokojenosti a úspěchů do roku 2005.

A teď trochu toho, co se stalo za rok 2004. Nebudu se rozepisovat o akcích a zájezdech, protože o nich se píše v každém čísle Občasníku a ani v tomto čísle články o zájezdech nechybí. Takže co se stalo kromě pravidelných akcí?

Na Valné hromadě 5. 2. 2004 byla odhlasována změna přístupu do loděnice tak, aby se vyhovělo zejména aktivním členům klubu. Během roku vznikly celkem 3 skupinky aktivních členů, kterým byl na základě splněných podmínek poskytnut klíč od loděnice. Vedoucím skupinek bych tímto chtěl připomenout, že si musí na rok 2005 opatřit nové pověření nebo do 31. 12. 2004 vrátit klíč od loděnice předsedovi nebo místopředsedovi klubu.

Další a myslím největší událostí v tomto roce byla nepochybně kompletní rekonstrukce střechy. Hlavním městem Prahou byl klubu v roce 2003 odsouhlasen grant na opravu střechy a skříňek v celkové výši 380 000 Kč. Okamžitě po přidělení grantu jsme začali

zpracovávat podrobné podklady k realizaci opravy střechy. Jelikož výměnu střešní krytiny je nutné dělat v letních měsících oslovili jsme v dubnu tohoto roku 65 klempířských firem s žádostí o vypracování nabídky na výměnu střešní krytiny ve dvou variantách. První počítala s opětovnou montáží pozinkovaných plechů a druhá s montáží bezúdržbové fólie.

Ve stanoveném termínu jsme obdrželi 7 nabídek, z nichž 6 splňovalo podmínky nabídkového řízení. Z těchto šesti firem vybral výbor klubu 3 firmy do užšího výběru a to Klemposervis spol. s r. o., Prestiz spol. s r. o. a Ing. Bohuš Stehlík Csc. Výbor vyzval zástupce firem k osobní návštěvě, na které byly zodpovězeny případné dotazy a firmy byly vyzvány k předložení dopřesněných nabídek. Výbor klubu vybral jako nejvhodnější a nejvýhodnější nabídku firmy Prestiz spol. s r. o. Provedení střechy bylo rozhodnuto jako bezúdržbové, střešní krytina folie Rhenofol CV 1,2 mm a okapový systém Rheinzink (titanzinek). Záruka na střešní krytinu je 10 let a na okapový systém 5 let. Firma Prestiz nabídla výměnu střechy za celkovou cenu 346 381 Kč bez 19% DPH. Jelikož při výměně střechy nebylo nutné měnit žádná prkna, byla celková cena výměny střechy 323 496 Kč bez 19% DPH.

Rekonstrukce proběhla bez sebemenších problémů a kvalita provedené práce je podle našeho názoru velmi dobrá. Rekonstruovaná střecha byla klubu předána 25. 8. 2004. Jelikož se do této doby nevědělo, zda nebude nutné pod starou střešní krytinou měnit prkna, čekali jsme se zahájením opravy skříňek až bude známa celková cena za rekonstrukci střechy.

V září 2004 jsme poptali 40 truhlářských firem s žádostí o nabídku na opravu skříňek. Nabídky jsme dostali 4. Jako nejvhodnější vybral výbor klubu nabídku Pavla Drbala, která byla i nejlevnější. Oprava byla zahájena 25. 10. 2004 a ukončena 24. 11. 2004 za celkovou cenu 81 438 Kč. Všechny skříňky jsou tedy opraveny, mají poličku, háček a nepoškozenou petlici na zámeček.

Jelikož nám již nepřálo počasí na jaře ještě zbývá udělat 1 vrstvu nátěru na skříňkách a lavicích a toto by

mělo být hotovo do jarního otevření loděnice. Aby mohl být poslední nátěr řádně proveden budete pravděpodobně koncem března 2005 vyzváni k odemčení svých skříněk. Žádám vás tímto o pochopení.

Poslední velká věc, kterou jsme dokončili, jen díky Alešovi Dvořákovi, je inventura lodí v boxech. Při inventuře se našlo několik lodí, ke kterým nejsme schopni najít majitele, proto se prosím podívejte na naše internetové stránky jestli není nějaká loď vaše nebo nevíte čím je.

Radek Douděra – předseda klubu

Stalo se

4. – 5. 9. – Úhlava, Klabava

Tak jsme vyrazili na vodu s vodáckým klubem SK Zlíchov, abychom udělali radost naší desetileté ratolesti. Já, která jela jedinkrát před pěti lety na háčku kus Sázavy se svým bývalým manželem, zdatným jachtařem, který touhle dobou brázdí Severní moře někde mezi Německem a Dánskem, můj přítel Jarda, který má vodu nejradši v momentě, kdy se vaří na čaj, a když se má v létě koupat venku, tak mu trvá skoro hodinu, než se osmělí a do vody nevrze většinou víc než jednou, a teda Fabián, který se celou dobu strašně kasal, že bude kormidlovat, že jel s tátou už asi pětkrát a že se cvakli jen jednou na nějakém jezu.

Jak tenhle nápad – vyrazit v tomto složení na vodu vlastně vzniknul? Začalo to tím, že do tichých vod projekční kanceláře, kde pracuji, vplul doslova a do písmene náš nový kolega, Jirka Myslivec. S ním se na pozadí jeho monitoru začaly objevovat nevidané snímky sjíždění řek a zběsilých koryt takových míst, před kterými Hamerský potok může leda tak blednout závistí a do zatuchlé bažiny mého pracovního stolu, porostlé takřka břechtanem a zavánějící téměř zapáchající stojatou vodou, začaly pomalu ale jistě zurčet potůčky z monitoru vedle. Časem se z Jirkova

vyprávění staly neutuchající vodopády zážitků doprovázené dalšími a dalšími snímky rozběsněných vodních živelů hravě zpracovávaných nadšenými vodáky v kajacích, deblovkách, otevrenkách a dalších plavidlech. Takže když mě Jirka začal lákat na Úhlavu a Klabavu, jakési malé říčky někde u Plzně, s tím, že je to prý tak lehké, že jede i dětský oddíl, tu jsem si představila, coby starostlivá matka, hejno mrňavých pípátek a kuřátek pod křídly kvočny v podobě nějakého laskavého vedoucího s plnovousem, následované mírně znechucenou a mrmlající vodáckou bandou, která holt pojede kvůli dětskému oddílu i takovej poklidnej volej. No, zkrátka, oči se mi rozšířily báječně romantickou představou, že vylákám Jardu, milovníka pěší turistiky, na poklidnou vyjížďku po české krajině, mezi lučinami a lesy v nížinách Pošumaví.

Mé myšlenky se ubíraly směrem natolik melancholickým, že jsem celou sobotní cestu v autobuse, která končila pod hrází přehrady Nýrsko, plula lesknoucíma se očima krajinou dozrávajícího obilí, vnímajíc hřmotné kombajny jako obrovské lodě brázdící zlatavé moře a nepřipouštěla si příliš, že dětský oddíl se jaksi nechce rozměrově ani věkem vejít do houfu oněch mrňavých pípajících opeřenců. Šlo spíš o pěkně načepýřené kohoutky a skoro elegantní labuť s dlouhými krky.

Pod hrází bylo pěkně rušno, spousta aut, lodí a spěchu. Všichni se pustili do přípravy před vytouženou jízdou. Ve vzduchu bylo podivné adrenalinové vzrušení. Něco mi přestalo štymovat. Ukázalo se, že zájemci jedou i jakýsi pohár nebo závod a čekají na čísla. Na plotě visela mapa se jmény a malůvkami jednotlivých jezů, kudy se mají jet a kde se přenáší. Jardovi jsem vysvětlila, že se nemusí bát, že nevím, kterej jez je kterej, protože před náma pojedou jiní lidi, kterých se „chytne“ a pojedeme pak podle nich. A že vždycky někdo ví, jak to sjet a že to uděláme taky tak. Tak jsme sundali loď z návěsu, převlíkli se, přidali se k lidem, kteří vypadali zkušeně a důvěryhodně a rychle začali postupovat od parkoviště k řece Úhlavě.

Cestou kolem nás prošel s vážným výrazem človíček v zeleně pruhovaném tričku. (Později jsem se dozvěděla, že to byl Franta.) Ještě nemusel nic říct a vybavila se mi postavička protřelého a všech vodních běsů znalého vodního vlka ze Šmídovy knížky Proč bychom se netopili. Kouknul zpytavě do lodě k Janovi, který stál před námi a spatřil na dně malý, volně stojící barel. „To nemáte přivázaný?“ zeptal se jakoby mimochodem posádky, která ještě ani nestihla zrozpačitět, když se přesunul se svým zkoumavým výrazem k nám: „A vy máte batoh, jo?“ Pokrčila jsem rameny a ani za nic bych byla v tu chvíli nepřiznala, že tam máme tři chleby se salámem, papriky, nějaký ovoce, suchý věci na převlečení, pláštěnku pro Fabiána, kdyby přšelo, a další hovadiny.

Nabídla jsem Janovi stojícímu před námi provaz na přivázání barelu a sama nacpala batoh pod sedačku na přídi a pro sichr ji přivázala kusem horolezeckého lana, který jsem vzala s sebou pro všechny případy. Dvoulitrová flaška se šťávou se mi zdála celkem v pohodě. Pak jsme se posunuli k řece, načež mi úsměv přimrzl na rtech. V úzkém korytě velikosti nepřilíš širokého lesního průseku se valil dračí proud rychlostí čtyři kubíky za vteřinu (jak jsme se dozvěděli později) a po pár metrech byla zatáčka a dál nebylo vidět vůbec nic. Všude husté křoví. Vyhlídková cesta poklidným

širokým tokem se rozplynula jako máchnutím pádlem. O poklidném nástupu na loď a zopakování si základních pravidel chování na lodi a nejdůležitějších vodáckých výrazů, nemohlo být při téhle rychlosti ani řeči.

Nebudu to protahovat. Fabiánovi, coby chvástajícimu se kormidelníkovi, konečně sklaplo, když jsme se práskli po třech metrech. Jirka nám pomohl znovu do lodí a kluk šel bez řečí doprostřed. V té chvíli mi proběhlo hlavou tisíc věcí: i kdybychom odjeli a zmizeli za první zatáčkou, jistojistě se práskneme v tý druhý nebo vzpříčíme loď v tomhle úzkým toboganu a pak to do nás napálí někdo zezadu, přeletí přes nás a klukovi rozřízne hlavu vejpůl. Hrůzy, které mi dokázala fantazie vytvořit v mozkových závitech po jejich propláchnutí vodou (celkem teplou na to, že byla vypouštěná z přehradu... nebo se mi to zdálo v tom šoku?) byly natolik příšerné, že jsem nebyla schopna udělat vůbec nic. Zatímco Jarďa se snažil uřídit příď (a docela by mu to bývalo šlo, kdybych to alespoň srovnávala vzadu), já, jako zadák, totálně rezignovala a rozhodla to za nás za všechny. S pocitem: lepší teď a s ostudou, než za zatáčkou a bez dítěte, jsme se cvakli podruhé asi na desátém metru. Lidé za námi, kteří nám předtím pomáhali, byli natolik vyděšení naší naprostou neschopností, že nás už ani nepřemlouvali, abychom jeli dál. Spadl jim nejspíš kámen ze srdce, když viděli, že vytahujeme loď na břeh a teprve poté s klidem odjeli. Já mezitím zjistila, že batoh zůstal pod sedátkem na přídi, ačkoli moje horolezecký lano už via ferraty v Dolomitech jaksi znova neuvidí, leda tak v kapalným stavu. To jako jediné, že by se dostalo na moře, rozežralo v soli, vypařilo se a spadlo s deštěm odněkud zeshora na Rosengarten... Flaška se šťávou byla taky v nenávratnu, a jenom doufám, že někoho pod nějakým jezem nepraštila do hlavy. Pokud ano, neprozradím pro jistotu, v jaký flašce to pití bylo, aby dohledání pachatele nebylo tak snadné. Ovšem těm, kdo se před chvílí určitě smáli, když si přečetli o chlebech a suchém oblečení, těm můžu říct, že to v tom batohu doopravdy vydrželo. Sice jsme pak

během odpolední procházky nedaleko cíle, kam nás i s lodí odvezl autobus, sušili na nějaké jabloni v ovocném sadu asi 15 pytlíků, ve kterých to bylo zabaleno, ale vydrželo.

O druhém dni na vodě toho nemohu říci mnoho, jelikož jsme ho s Jardou pro jistotu už u lodi, s lodí, pod lodí ani vedle lodi nestrávili. Přišly za námi Dana s Barčou a přemluvily Páju, aby si Fabiána vzal jako háčka na Klabavu, která se jela z Ejpovického kempu až k soutoku s Beroučkou a pak ještě kus do Nadryb. Musím říct, že jsme byli moc a moc rádi, protože jsme celou tuhle akci podnikli hlavně a především kvůli němu. Nebo že by kvůli tomu zurčení, bublání a šplouchání, které neustále a vytrvale dopadá na pracovní desky projektantů v naší kanceláři z prostoru na pozadí monitoru jednoho z nás?

Ahoj Melča

2. 10. – pěší výlet – Sluníčka

Účastníků nebylo mnoho, ale alespoň někdo přišel (já, Pavel, Mona, Michal, Jirka). Naším cílem bylo Jílové u Prahy. Tam jsme bohužel nedorazili, protože jsme omylem vystoupili o stanici dřív, tj. v Lukách pod Medníkem. Tak se jen trochu zmodifikovala trasa a mohli jsme vyrazit. Trasu si moc nepamatuji, ale šli jsme po červené, modré a asi i zelené, po silnici i lesem, bylo hezky i přšelo. Cestou jsme sbírali jablka a vlašáky (ty ranné jsou stejně nejlepší).

Ačkoliv byl naším cílem pramen Botiče, nijak jsme se po něm nepídili. Ale narazili jsme na něj. Ke konci cesty jsme se dostali do Průhonického parku. Bylo akorát po dešti, všude bláto a mokro, ale jako park je vážně pěkný. Z průhonického zámku se nám ještě naposledy naskytl pohled do parku, pak jsme si jen koupili turistickou známku a doběhli autobus domů. Délka této trasy byla kolem 20 km.

Michala Čadová

15. – 17. 10. – brigáda v Zubrnících

Jako již tradičně jsme měli sraz v pátek v 17 hod. u pokladen na Hlavním nádraží. Až do 17:20 jsme čekali ještě na jednoho účastníka – nováčka, který nakonec nejel. Jarin psal, že na Hlavní nádraží dorazí již ve vlaku a že je v posledním vagónu. Ale protože nám světelná tabule ukázala číslo nástupiště až dvě minuty před odjezdem, v tom fofru jsme nerozeznali předeek od konce a našli úplně dopředního vagónu. K naší směle zde bylo dost plno, takže jsme si nemohli sednout, spojovací dveře do dalších vagónů se nedaly otevřít (takže jsme se nemohli dostat k Jarinovi, který měl lístky u sebe) a do třetice všeho dobrého přišla průvodčí právě do tohoto vagonu (pořád jsme ji opatrně pozorovali a vzájemně si hlásili, jak rychle se pohybuje vpřed). Naštěstí další zastávka byla už ve Vysočanech a tak Jarin přeběhl k nám.

Během jízdy jsem alespoň měla čas poznat tři z nováčků, kteří s námi jeli (Eva, Terka a Fabián). Ve Všetatech jsme v klidu přestoupili a po půl osmé dorazili do Velkého Brezna.

Na rozdíl od minulých let jsme již nebyli ubytováni v lehátkovém voze v Zubrnících (alespoň jsme nemuseli šlapat ještě 6 km do kopce po kolejích), ale vychutnávali jsme si komfort skromně zařízené budovy, kde se topilo v kamnech, byla k dispozici mikrovlnka, elektrický vařič, teplá tekoucí voda, splachovací záchod a dokonce i sprcha, kterou tedy myslím nikdo nevyužil (ti, kdo s námi byli v minulých letech vědí, jak velký toto byl rozdíl).

V sobotu služba od 7:30 připravovala čaj a vánočku. V 9 hodin jsme již byli venku připraveni k práci.

Byli jsme rozděleni do několika pracovních čet (celkem nás bylo 9). Protože poprchávalo uvítali jsme (já, holky a Fabián) práci ve voze, který se připravuje na příští rok jako exponát. Naší dvoudenní náplní práce bylo pomocí kladívek, dlát a drátěných kartáčů dostat staré nánosy barvy z jednoho exponátu. Práce sice trochu stereotypní, ale alespoň jsme byli v suchu a

mohli jsme si v klidu povídat (museli jsme sice překřičet hluk kladiv a občas vyklepat rez z očí, ale jinak to bylo fajn). V jednu chvíli se k nám přidal Libor, který měl s sebou 30 hliněných a železných koleček a měl je vyleštit. Taky jsem je chvíli čistila a byla to pěkná piplačka. Další skupinka venku kopala díru pro kabel, pálila staré dřevo a tak vůbec čistila kolejiště.

Ke sváče jsme měli hrušku a nějaké koláče od maminek a sušenku s teplým čajem.

K obědu (kolem jedné hodiny) jsme měli chléb se sýrem. Po obědě jsme se všichni vrátili ke své práci.

Ale jak se říká – po práci odměna. Svezli jsme se na drezíně a mezitím ti co zůstali se hráli u ohýnku.

K večeři bylo rizoto. Ač bylo jídlo počítáno pro dva jedlíky navíc připravili jsme ho skoro všechno a taky jsme se potom pořádně najedli. Zbyly nám jen dva pytlíky uvařeného rýže. S těmi jsme ale hbitě něco vymysleli – Jarin nám cestou z hospody koupil máslo a kakao a my jsme si ji nechali na snídani na sladko (pro zájemce) a taky že se snědla.

Večer byl pěkně pestrý. Jedna skupinka (složená z těch co se vyznají v počítačích) řešila počítačový problém v hlavní budově (šlo, myslím, o to přenést nějaká data z jednoho počítače na druhý a nějak se to tam nevešlo. Museli ještě kvůli tomu jet do Zubrnice pro klávesnici). Zbytek se zabavil po svém – odpočívání, povídali jsme si a zahráli pár her pro malý počet hráčů u stolu. Ta skupinka, která spravovala počítače, šla spát až v půl jedné. To byl také důvod proč jsme ráno zaspali.

Takže jsme vstali o 15 minut později než jsme původně chtěli. K snídani byla (pro dobrovolníky) rýže s máslem a kakaem jinak čaj a chléb se sýrem.

Práce byla podobná té včerejší – omývání koleček, osekávání staré barvy, ale jako zpestření jsme vykládali vagón dřeva. To nám trvalo pěknou chvíli. Připadali jsme si jak roboti na běžícím páse, kteří na jedné straně naberou, otočí trup o 180° a odevzdají polínko dále. Pak jsme vykládali ještě nějaký „bordel“ a to bylo pomalu všechno.

Ještě nás čekal poslední úkol. Na mašině jsme vyvezli vozíčky s hlínou a kamením na trať a zasypali volné pražce. Úplně nakonec jsme vyjeli až do Zubrnice a prohlídli si muzeum.

Poté jsme si už jen zabalili a vydali se na nádraží do Velkého Brezna. Na nádraží jsme dali sváču, nasedli do vlaku a jeli domů.

Michala Čadová

2. – 3. 10. – zájezd na vodu – Hamerák

Tak jako již tradičně jsme měli sraz v sobotu v 7:00 před loděnicí, zašli jsme do vedlejší loděnice vypůjčit si vlek a začali jsme pomalu navazovat. Lidé se postupně trousili a tak navazování bylo pomalé. Navíc dle počtu přihlášených lidí bylo zjevné, že bude

pravděpodobně plný autobus. Nakonec se nás sešlo 41 vody chtivých vodáků a v 7:45 jsme mohli vyrazit směr Tábor. V táboře jsme zajeli k místnímu supermarketu nakoupit a při otáčení autobusu ve slepé uličce se pes Brit pana řidiče Vlčka někam jaksi zaběhl. Pan řidič nelenil, vyběhl z autobusu a nechal ho stát napříč křižovatkou. Vůbec mu nevadilo, že křižovatkou neprojde ani cyklista. Po krátkém pobíhání nakonec zjistil, že se pejsek usadil před auto, které čekalo na uvolnění průjezdu a ve kterém seděl až moc trpělivý řidič jelikož vůbec neprudil.

Poté jsme vyrazili směr Jindřichův Hradec a Malý Ratmírov. Avízo pořadatele před závodem slibovalo, že silnicí přes hráz vede nějaká objížďka a tak tam nebude povoleno zastavení a policie ČR jakékoliv porušení tohoto zákazu bude nekompromisně trestat.

Při příjezdu k hrázi byla ale situace úplně jiná. Auta stála stejně jako všechny ročníky před tím a policie nikde. Jelikož zde nestál žádný autobus, vypravili jsme se dle pokynů pořadatelů do místního kempu. Při příjezdu úzkou silničkou byla cesta zablokována několika automobily, které se snažily jakýmkoliv způsobem couvat, což některým řidičům činilo nemalé problémy. Po všech těchto peripetiích se nám nakonec podařilo autobus s odpojeným vlekem zaparkovat na louce mezi stany a konečně jsme začali svazovat lodě.

Jelikož byla hráz rybníka docela daleko, rozhodli jsme se, že nasedneme na vodu na místní pláži a k hrázi dopádlujeme po vodě. To se ukázalo v docela teplém a slunečném dni jako skvělý nápad. Dětský oddíl šel pěšky podél kaskád, aby děti měly možnost si prohlédnout obtížnější úseky, které na ně čekají až nasbírají více zkušeností. Sraz jsme s nimi měli ve Dvorečku, kde se k nám děti na kánoích přidaly a společně jsme pokračovali směrem do Jindřiše.

Zde na nás čekal autobus a jelikož vodu pouštěli do 16:00 hodin, rozhodli jsme se i pro druhou jízdu. Po úspěšném absolvování druhé jízdy jsme vyrazili do Jarošova nad Nežárkou, kde jsme měli zamlouvanou tělocvičnu v místní sokolovně.

Po boji o žíněnky se všichni vrhli na vaření večeře a poté se někteří s plnými žaludky vypravili jídlo

strávit do protější hospody, někteří zvolili trávení sportem a ti nejrozumnější trávili vleže ve spacácích. V hospodě si někteří jedinci, zvláště mužského pohlaví dali místní specialitku – smažené býčí žlázy. No nevím co tím sledovali, ale o účinku se jich můžete zeptat sami.

Druhý den byla ráno docela zima. Vyrazili jsme směr Malý Ratmírov, kde po včerejších zkušenostech jsme autobus raději odstavili podél silnice. Jako na potvoru zde zrovna projížděli policisté, ale minuli nás bez povšimnutí. Nakonec se počasí začalo lepší, teplota stoupat a dokonce i sluníčko vysvitlo. Na horní úsek se po včerejší prohlídce také vypravila jedna deblovka s nejzkušenější posádkou. Celý úsek absolvovala bez ztráty květinčky. Jelikož nebylo moc času, domluvili jsme se, že se všichni vyvezeme autobusem zpět na hráz a odtud si dáme druhou jízdu, tentokrát však až do Jindřichova Hradce. Cestou jsme ve Dvorečku nabrali ty, co horní úsek vynechali a společně jsme pokračovali směr rybník Vajgar.

Pan řidič jako již tradičně začal opravovat autobus, měl proříznutý vzduchový měch u zadního kola. Po průjezdu Jindřiše nás dle paměti několika členů čekal úsek značně meandrující a silně zarostlý. No předpovědi byly naplněny beze zbytku. Docela svižně tekoucí voda, stromy v řečišti a vrbičky přes celou řeku udělaly své. Odnoslo to pár kánoí několika cvaky.

Končit jsme měli u silničního mostu na začátku vzdutí rybníka Vajgar v Jindřichově Hradci. Při příjezdu k mostu zde autobus nebyl tak jsme pokračovali dále do rybníka. Když se nám to nějak nezdálo vrátili jsme se zpět proti proudu k mostu, kde na nás již čekal Ájík, který šel celou dobu pěšky a sdělil nám, že autobus zde opravdu není a že viděl před chvílí jak profrčel kolem někde do města. Tak jsme se znovu vypravili na rybník a začali jsme autobus hledat. Jenomže hledejte autobus na cca 1 km širokém rybníku, kde ani není pořádně vidět na druhý břeh.

Nakonec jsme zvolili správnou stranu rybníka a po cca 2 km pádlování po voleji jsme autobus našli skoro u hráze rybníka v centru města. Řidič dostal náležitě

vyčiněno a po zrychleném navazování jsme se vypravili směrem ku Praze.

Do Prahy jsme dorazili před setměním všichni zdraví a plni neobyčejných zážitků.

Hokejka

23. – 24. 10. – zájezd na vodu – Rokytka a Botič

Je sobota osm ráno a my jsme se sešli v loděnici na poslední letošní oddílový zájezd na vodu. Vlastně předposlední, zítra ještě jedeme na Botič a mezi tím se spí doma... Navazujeme lodě a Zajíc ať počítá, jak počítá, pořád mu chybí asi 10 lidí. Nakonec vyrážíme bez nich a jedeme tedy poloprázdným autobusem.

Voda je v Rokytce, stejně jako na Botiči zajištěna. Vypouští se Kyjský rybník. Po příjezdu na místo zjišťujeme, že máme dost času na sundávání lodí, protože voda tekla teprve chvíli. Okolo desáté vyrážíme na naši projížďku Prahou. Ze začátku se zdá i voda docela čistá, ale opravdu jen ze začátku. Čím víc jsme v centru, tím je větší bahnotok (teda ono to není bahno, ale všechny možný odpady z města).

Když už je voda dostatečně šedivá máme tu první jez. Na sjetí na kanoi je příliš vysoký a kolmý takže dětský oddíl přenáší. Dál se kocháme zahradami rodinných domků z té strany ze které je normálně nikdo nevidí. Lidé mávají, psi štěkají, slepice ... dělají kokodák a králíci dupou. Další stupeň s vejvarem Zajíc prohlíží a mává, že můžeme jet taky. Rychle jsem dal instrukce háčkům – zaklonit a zabírat. Já s Fabiánem jsme projeli bez problémů, tak jeli i další... Tomáš s Terezou najeli trochu šikmo a už tam byli. Kánoi se chtělo vrátit zpět do válce, tak ji Ájík rychle zaháknul za Zajícovu házečku a vytáhl ji. Další cesta už proběhla bez problémů.

V neděli jsme měli sraz v půl deváté. U Hostivařské přehrady už bylo spousta lidí a já jsem akorát stihl výklad trati a všech nemocí co čekají ve vodě. Pak jsme šli s klukama prohlédnout známou rouru pod přehradou. Prý pouštěli víc vody, ale nakonec jsme se rozhodli, že ji pojedeme (na kajacích). Všichni kromě Zajíce vyjždíme hlavou dolů, ale vysmátý a spokojený. Pak nás čekají meandry v horní části potoka. Tady Libor zkouší protivodný náklon při nájezdu do proudu a zjišťuje, že to není ono – plave.

Dále dostává voda opět barvu a zápach včerejší Rokytky. Lidé z okolních parků a mostů opět mávají a zdraví. Pomalu se blížíme k pověstným stupňům na Grébovce. Je tu dost lidí a díky obtížnému zastavení nad stupni to není úplně to pravé, ale všichni (i kanoe) skáčou v pohodě a bez koupání.

Asi po kilometru všichni rychle vytahují baterky a rozsvěcují do závěrečného 700 metrů dlouhého tunelu. Voda zde hučí, jako kdyby tam měl být vodopád, ale ani letos tu žádný nebyl, byla to jen ozvěna. Jediná překážka v tunelu byl strom nebo kabely, nevím, co to bylo, protože jsem tam s baterkou ještě nikdy nejel takže jsem překážku jen cítil... Po pár minutách vplouváme do Vltavy a pádlujeme nahoru k loděnici, kde si užíváme čistou vodu Vltavy a pak i našich teplých sprch. Myslím, že se akce povedla, jen kdyby příště jeli všichni, co se přihlásili. Teplou sprchu po „vylodění“ bych mohl mít klidně častěji :-).

Tomáš

6. 11. – Běh o koláč Panny z Dívčích Hradů

Začátek zápisu byl stanoven, jak již tradičně, na devátou hodinu ranní. Již před touto hodinou do loděnice přišlo pár prvních nedočkavců. Číslo byla roztříděna, půllitry na vybírání startovního naleštěny a notebook zapojen do sítě a připraven zapisovat závodníky. Drbža prodával občerstvení a lyže.

Před desátou se k zápisu nahrnuli poslední „nadupaní“ běžci a šlo se na start. Počasí bylo v rámci možností příznivé. Ráno byla dokonce modrá obloha, ale nechtělo se věřit, že by mohlo být tak dobré počasí jako loni. Jediné, co tedy ztěžovalo běh byl silný vítr, který většinou foukal proti směru běhu.

Před startem nechyběl zběžný popis tratě a podrobnosti o délce tratě.

Startovní pole začínali muži. Na rozdíl od žen, které startovaly po nich, se na startovní čáře mačkali a strkali, aby právě oni získali nejlepší startovní pozici. Se startovním povelom byl u většiny viděn onen

charakteristický pohyb, kterým se zapínají stopky na hodinkách. Běžci, kteří se umístili na čele startovní listiny, doopravdy vynikali obdivuhodnými běžeckými schopnostmi.

Po mužích, jak již bylo řečeno, startovaly ženy. Po dvouleté odmlce jsem se zúčastnila běhu také. A musím se pochválit – mile jsem se překvapila a neskončila poslední. Ale třikrát se vyškřabat do onoho pověstného kopce doopravdy není jednoduché. Zvlášť když se na vrcholu, kvůli poryvu větru, člověk nemůže ani pořádně vydýchat. Jako samozřejmost již beru to, že mě čas od času předběhnou nejen běžci z kategorie „dorostenci starší“, ale i ti namakanci z kategorie „muži“, kteří mě tímto předbíhají o kolo.

Přes to přeže vše (ani nemluvíme o tom, že mě ještě čtyři dny bolely nohy) jsem ráda, že jsem opět běžela. Vždyť není důležité vyhrát, ale zúčastnit se!

Michala Čadová

6. 11. – Drakiáda – Sluníčka

Jen co se dovyhlásily výsledky z běhu, řekly nezbytné informace o Bonanze, která se konala následující den, a přečkala se malá přeháňka, vyrazila Sluníčka pouštět draky.

Pravda, draků jsme moc neměli (jen 4 na 7 lidí), ale stačilo to. Já osobně jsem si přinesla pro jistotu dva, jeden nikdy neví, zda budou létat. Oba (šestiúhelníky) se ve vzduchu udržely až do té doby, než je déšť zničil.

Další, kdo měl draka vlastní výroby, byl Pavel. Bohužel se mu při prvním pokusu o start zlomily dvě tyčky. Ale hbitě se dal do oprav a za necelých dvacet minut se mohl pokusit o druhý start. Nevyletěl sice tak vysoko jako mí draci, ale do vzduchu se dostal.

Poslední, kdo měl draka (kupovaného), byl Honza P. Nejdříve bylo třeba ho sestavit, což byl pěkný oříšek. Bez ocasu ale doopravdy nelétal. Popravdě řečeno, pořádně nelétal ani s ocasem. Ale když se člověk pořádně rozeběhl, tak to šlo.

Během pouštění občas zapršelo, byla stále větší zima a nakonec se regulérně rozpršelo. Tak jsme si sbalili to, co z draků zbylo, a vydali se domů.

Michala Čadová

7. 11. – Bonanza

Ten kdo letos nebyl na Bonanze o hodně přišel. Nejenže jsem konečně po dlouhých osmi letech i já došla včas do cíle (ostatní také), ale celý průběh byl perfektně připraven a atmosféra byla báječná.

Sešli jsme se v docela pozdní hodinu na nádraží Braník. Rozdělili jsme se do tří skupin po čtyřech – tím vznikly tři rozhádané zlatokopecské „rodiny“, které se různými cestami chtěly dostat do města Goldtown na zlatonosné řece. Každý měl stručný popis trasy a důležitý dopis pro šerifa, který když neotevřený a nepoškozený dopraví, dostane dolary na zakoupení prvních klamů, popřípadě nějakého občerstvení na zahřátí.

Nejdříve jsme (rodina, jejíž jsem byla členem) využili místní lokálku a poté postupovali po modré dřevorubecké stezce. Nakonec jsme využili znalosti azimutu a šli bez dvou stupňů na jih. Tento úsek byl nejzákladnější. Měli jsme jít až k onomu zlatonosnému potoku, ale cestou jsme míjeli několik jiných vyschlých, či polovyschlých, které jsme vždy pečlivě prozkoumali, abychom se ujistili, že to není hledaný potok. Nakonec jsme došli k bystřině, která odpovídala popisu a vydali se proti proudu. Ale tou dobou již bylo něco kolem jedné hodiny odpolední a za celou tu dobu jsme neviděli nikoho známého (kromě jiného jsme byli celí od bláta, jak jsme se prodírali vyschlými koryty, a promoklí od malého krupobití). Když jsme se zastavili, že si dáme malé občerstvení, zpoza zatáčky vyšli členové zneprátelené rodiny. To pro nás byl nový impuls, něco, co nás utvrdilo v tom, že jsme se přeci jenom ještě neztratili. Rychlým pochodem jsme se vydali dále proti proudu a doopravdy jsme po další čtvrt hodině ostré chůze došli do vysněného Goldtownu. Jedna rodina již rýžovala, ale toho jsme se nezalekli, vyhledali šerifa, předali mu psaní a po chvilkovém vyjednávání dostali peníze.

Kdo měl převlečení se převlékl, jiní nedbali studené a mokré vody a hledali zlato a stříbro tak, jak přijeli. Lucka dokonce, aby si nenamočila boty, rýžovala bez nich. Potom s chutí využila rozdělaného ohně u saloonu a hrála se.

Rýžovalo se ostošest. Cena zlata kolísala, občas někdo našel raka a saloon pomalu odkrýval své pochutiny.

Těch bylo opravdu nepřeborné množství, které se většinou skrývalo pod exotickými názvy jako například „Koňský flus“, „Skunčí kotlík“, „Poslední cesta“ nebo třeba „Polibek kata“. Ale voda přeci jenom byla pěkně ledová a tak zlatokopů v řece ubývalo a naopak strážníků v saloonu přibývalo.

Objeveny byly i zlaté a stříbrné žíly. Honza P., který objevil tu zlatou, nehleděl na nic a rýžoval vleže – to snad aby mu něco neuteklo.

Když se všichni najedli, vykoupili zásoby v saloonu a tak utratili všechny vydělané peníze, vydali jsme se opět na lokálku a cestu zpět do naší domoviny – zlatá horečka byla u konce.

A vydařila se.

Michala Čadová

20. 11. – Praha neznámá – Sluníčka

Výhoda této hry je v tom, že nemusíme nikam jezdit. Hraje se totiž po Praze.

Sraz jsme měli v 8:30 před Orlojem na Staroměstském náměstí. Přišlo nás sedm, takže jsme se rozdělili do tří skupin.

Úkol byl jednoduchý – jako agenti mimozemské rasy, jsme zjišťovali různé informace o několika lokalitách. Mezi ně patřili například – muzeum Jára Cimrmana na Petříně, socha K. H. Máchy, restaurace Lví dvůr, Vikárka, golfové hřiště v Horních Měcholupech, kostel sv. Markéty, Anežky a Jakuba a další.

Každý si určil trasu a s pomocí map a MHD vyrazil. Počasí nám přálo – nebylo vedro, nepršelo, vítr chvílemi skoro nefoukal. Zato nás několikrát přepadla sněhová fujavice a zima byla pekelná.

Opět jsme tedy poznali nová pražská zákoutí, jak historická, tak i ta z moderní doby.

Do cíle jsme došli v rozmezí asi jedné hodiny. Povyprávěli zážitky a rozjeli se domů.

Michala Čadová

Akce a zájezdy

4. – 5. 12. – Pěší výlet TOM

4. 12. – Pěší výlet Sluníčka – Okoř

21. 12. – Vánoční besídka – Sluníčka

22. 12. – Vánoční besídka

23. 12. – Vyzvědači – hra Tom, Sluníčka

(možnost „přítáhnout“ i své kamarády – čím víc lidí, tím lépe)

6. 1. – společenský večer

9. – 16. 1. – zimní tábor TOM

Organizátor: Martin Zajíc Kraml

Eskymáci

Termíny:

9. 1. – 12 – 14 hodin

6. 2. – 12 – 14 hodin

20. 3. – 9 – 11 hodin

Organizátor: Martin Zajíc Kraml

Sraz: vždy v den konání čtvrt hodiny před začátkem před bazénem ČZU Suchdol

Doprava: jak kdo umí, autobusy 107 a 147 jezdí z Dejvické cca každých 20 minut

Vybavení: plavky, ručník, mýdlo, kolíček na nos dle potřeby a dobrá nálada

Cena: 120Kč pro členy SK Zlíchov, 150Kč pro nečleny.

15. – 16. 1. – lyžařský zájezd – Ještěd

Organizátor: Martin Humpa Humpolec

Sraz: 15. 1. – 7:00, I.P.Pavlova

Odjezd: 15. 1. – 7:15, I.P.Pavlova

Doprava: autobusem

Návrat: 16. 1. mezi 18 a 19 hodinou

Cena:

- 500 Kč pro členy SK Zlíchov včetně sobotní večeře a nedělní snídaně

- 500 Kč pro členy TOM včetně jídla od sobotní večeře

- 550 Kč pro nečleny SK Zlíchov včetně sobotní večeře a nedělní snídaně

- 40 Kč sleva pro členy KČT s kartou EuroBeds

Lyžovat se bude na Ještědu, ubytování v chatě Polesí. Ubytování v útulných pokojíčkách vhodných rozměrů, večeře i snídaně zajištěna. Běžkování v okolních terénech, sních i slunce je objednáno.

K večeři je několik jídel na výběr, ke snídani také. Při přihlašování tedy vybírejte co si dáte dobrého.

Uzávěrka přihlášek nejpozději 5. 1. 2005. Při přihlašování se vybírá záloha 200 Kč na osobu. Vítání jsou všichni účastníci, zvláště ti s dobrou náladou a ideálně hudebním nástrojem.

29. – 30. 1. – Pěší výlet

3. 2. – Valná hromada klubu od 18:30

12. – 13. 2. – Pěší výlet

26. – 27. 2. – lyžařský zájezd – Kraslice

Organizátor: Martin Humpa Humpolec

Sraz: 26. 2. – 7:00, I.P.Pavlova

Odjezd: 26. 2. – 7:15, I.P.Pavlova

Doprava: autobusem

Návrat: 27. 2. po 19 hodině

Cena:

- 400 Kč pro členy SK Zlíchov

- 400 Kč pro členy TOM (včetně jídla od sobotní večeře)

- 450 Kč pro nečleny SK Zlíchov

Lyžovat se bude na Bublavě případně v Perninku, ubytování budeme v horské chatě v Kraslicích. Běžkování v okolních terénech, sních i slunce je objednáno. Ubytování zajištěno včetně přikrývek, sprch, toalet, jídelny a vybavené kuchyňky. Výborná hospoda cca 15 minut klidné chůze.

Uzávěrka přihlášek nejpozději 12. 2. 2005. Při přihlašování se vybírá záloha 200 Kč na osobu. Vítání jsou všichni účastníci, zvláště ti s dobrou náladou a ideálně hudebním nástrojem. **Počet osob omezen na 30.** Hlašte se tedy co nejdříve, ať je pro vás místo.

3. 3. – Společenský večer

12. – 13. 3. – Pěší výlet

Informace pro členy

Výměna členských průkazů KČT v roce 2005

Pro rok 2005 proběhne výměna členských průkazů KČT nového provedení, které budou opatřeny fotografií pasového formátu. Průkaz a karta budou uloženy v plastovém pouzdru, které členové obdrží zdarma. V nové členské databázi se vzhledem k platným zákonům upouští od evidence rodných čísel. Do evidence se ukládá pouze datum narození.

Kail František

(redakčně kráceno, celý dokument je možno shlédnout na nástěnce v loděnici, na internetových stránkách oddílu nebo možno nechat poslat mailem).

Michala Čadová

Podmínky účasti na zájezdech

1. Předem stanovenou zálohu na zájezd je zapotřebí zaplatit nejpozději ve středu před zájezdem, není-li dáno jinak.
2. Při nedostavení se na zájezd se nevrací zaplacená záloha. Výjimkou je pouze předložení potvrzení od lékaře.
3. Každý čtvrtý autobusový zájezd, kterého se zúčastníte v daném kalendářním roce je zvýhodněn slevou ve výši 20% z ceny zájezdu - netýká se členů TOM.
4. Při dostavení se na zájezd bez předchozího ohlášení se účtuje přírůžka 50,-Kč.

Občasník kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Zlíchov Praha. Šéfredaktor: Michala Čadová; redakce: Tomáš Mähring, Hokejka. Foto: M.Č., Humpa. Toto číslo vyšlo dne 1.12.2004. Veškeré připomínky, příspěvky, nápady a kritiku zasílejte na adresu: Michala Čadová, Příběnická 18, P3, 10302, nebo michalacadova@centrum.cz. Příjem inzerce tamtéž. Konečné úpravy provedla firma Žbluňk společnost s rozumem neomezeným, nákladem 30 výtisků.

<http://www.skzlichov.cz>, info@skzlichov.cz